

Арапите да правят книга отъ памукъ; нъ тя не била трайна и не била добра за писание. Най-сетнѣ въ начало то XIV вѣкъ била изнамѣрена, както казоватъ, отъ единъ нѣмецъ книга та отъ дрипи. Тая книга, по якостъ та, ефтиния та и сгодность та за писание, скоро зели да я употребяватъ навсякъдѣ; рѣкописни ти книги се умножили, и цѣна та имъ доста спаднала. Безъ тая бѣла книга и само то книгопечатание не би могло да има такъвъ голѣмъ успѣхъ.

Честъ та за изнамиране то на книгопечатание то се приписва на Иоана Гутенберга. Той се е родилъ въ градъ Майнцъ при брѣговете на Рейнъ, и билъ отъ патрицианскии родъ, сир. отъ боляре ти. Кога имали междуособне цехи ти съ патриции ти въ тоя градъ, челядь та на Гутенберга се съсинала, и се принудала да се прѣсели въ Страсбургъ. Иоанъ Гутенбергъ си ималъ работници, и между друго то захваналъ да печата образи и книги, издѣлбани на дърво (сир. на дрѣвени дѣсчици; издадени ти рѣзки на това дѣлбане намазвали съ черно мастило и ги отпечатвали на книга). Нему му дошло на умъ тѣ да издѣлба всяка буква отдѣлно, та отъ тия подвижни букви да нарежда думи ти за печатание; съ това опитваніе Гутенбергъ си испохарчилъ малко то пари, што билъ придобилъ отъ работа. Между това той се върналъ въ Майнцъ. Той, като нѣмалъ свои пари да си натъкми печатарски ти потребни, сдружилъ се съ единъ богатъ златарь, Фаустъ, който се задлъжилъ да намѣри пари за печатница; а печалба та отъ напечатани ти книги отсѣкли да дѣлятъ по половина. Първа та книга, што напечаталъ Гутенбергъ въ тая печатница, била латинска та Библия (1455 г.). И така, неговий трудъ надъ подвижни ти букви се увѣнчалъ съ сполука; оставало само дрѣвени ти букви да се промѣнятъ на металически, които били много по-трайни, печатали по-хубаво и по-чисто. Въ това врѣме въ сдружество то на